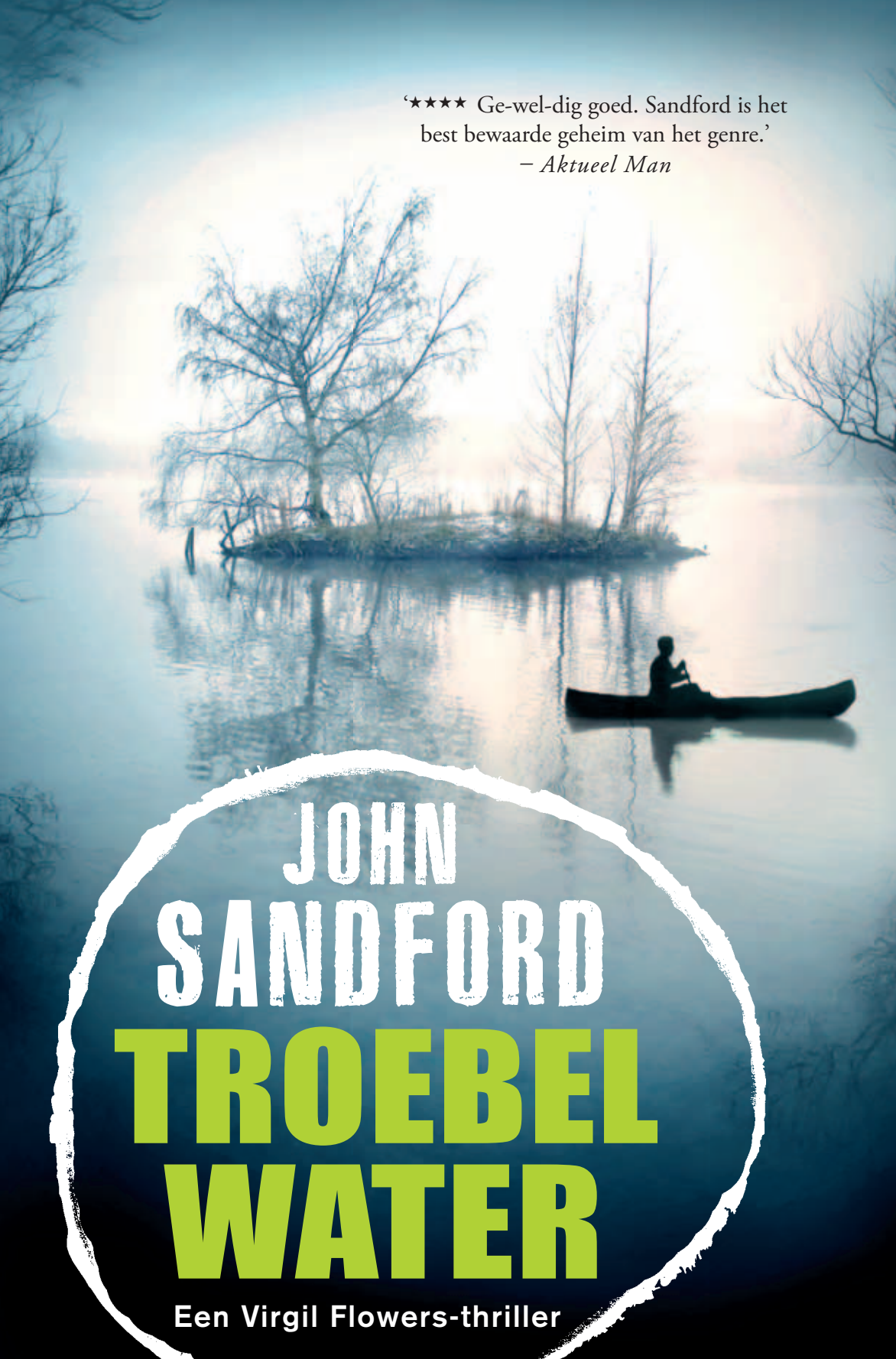

‘★★★★ Ge-wel-dig goed. Sandford is het best bewaarde geheim van het genre.’

– *Aktueel Man*

JOHN
SANDFORD
**TROEBEL
WATER**

Een Virgil Flowers-thriller

Over het boek

Als rechercheur Virgil Flowers meedoet aan een viswedstrijd in een afgelegen gebied in Minnesota, wordt hij gebeld door Lucas Davenport. Bij een nabijgelegen resort aan het meer is het lichaam van een vrouw gevonden, die van dichtbij lijkt neergeschoten tijdens het kajakken. Flowers wordt op de zaak gezet.

Het resort wordt voornamelijk bezocht door vrouwen die willen ontspannen, herstellen na een operatie of die hun hectische stadse leven tijdelijk willen verruilen voor de rust van de natuur. Maar naarmate Flowers dieper graaft, ontdekt hij dat het in het resort sluimert van jaloezie, chantage, hebzucht en angst. Hij komt erachter dat er een jaar eerder ook een moord is gepleegd, ogenschijnlijk zonder verband met de dood van de kajakster, en nu lijkt het erop dat een derde moord niet lang op zich zal laten wachten. Flowers kan alleen maar hopen dat hij op tijd is om die te voorkomen, want alles wijst erop dat hijzelf het beoogde vierde slachtoffer is...

De pers over *Troebel water*

‘Zoals altijd, is Virgil geestig, slim en stoer op de juiste momenten.’
– *Publishers Weekly*

‘Een rijke, gedegen en bij vlagen hilarische thriller.’ – Stephen King’s
Top-10-boeken van 2009, *Entertainment Weekly*

‘Een meesterlijke thriller.’ – *Richmond Times-Dispatch*

Over John Sandford

John Sandford is het pseudoniem voor journalist en Pulitzer Prize-winnaar John Roswell Camp (1944). Hij is een van de best gelezen thrillerschrijvers ter wereld, en alleen al in Nederland en Vlaanderen zijn er meer dan 300.000 exemplaren van zijn boeken verkocht. Hij schreef eenentwintig thrillers in de Lucas Davenport-reeks en maakt daarnaast uitstapjes naar thrillers over onder meer Virgil Flowers. John Sandford woont in Minnesota.

Van dezelfde auteur

Spel op leven en dood
Blinde haat
Op glad ijs
De insluiper
Zieke geest
Oog om oog
Noodsprong
Dood spoor
Vals spel
Prooi
Doodstrijd
Onder schot
Moordprofiel
Dodenwake
Verborgen boodschap
Het duister van de maan
Slecht geweten
In het heetst van de nacht
Vuile handen

De spanningsnieuwsbrief

Wilt u op de hoogte blijven van alle nieuwe spannende boeken van A.W. Bruna Uitgevers, dé thrilleruitgever van Nederland? Geeft u zich dan op voor onze spanningsnieuwsbrief via onze website www.awbruna.nl

Colofon

Oorspronkelijke titel

Rough Country

© 2009 by John Sandford

Vertaling

Martin Jansen in de Wal

Omslagbeeld

© Lee Avison /Trevillion Images

Omslagontwerp

Studio Jan de Boer

© 2012 A.W. Bruna Uitgevers, Utrecht

ISBN paperback 978 94 005 0054 9

ISBN e-book 978 90 449 6593 3

NUR 332

TROEBEL WATER

John Sandford

A.W. Bruna Fictie

1

De augustushitte nam af tegen het einde van de dag. Om acht uur zou de vollemaan net boven de horizon staan en zou het uitzicht op Stone Lake spectaculair zijn.

Allemaal optisch bedrog, wist McDill. Dat had haar vader haar geleerd. Een vollemaan net boven de horizon was niet groter dan een vollemaan hoog aan de hemel, had hij haar verteld toen ze een jong meisje was en ze samen met hem, hand in hand, in de achtertuin stond. Het was een optische illusie dat de maan dan groter leek. Ze had hem niet geloofd, dus had hij het bewezen door een polaroidfoto van de maan boven de horizon te maken, in de herfst, wanneer hij op zijn grootst, volst en geelst was, en die te vergelijken met een andere foto van de maan hoog aan de hemel. Ze waren inderdaad even groot geweest.

En haar vader was apetrots op zijn bewijs. Hij was per slot van rekening wetenschapper en kende zijn zaakjes.

McDill had een reclamebureau en daarom wist ze dat haar vader zowel gelijk als ongelijk had. Technisch gezien had hij gelijk, maar er viel geen cent te verdienen aan die wetenschap. Maar een dikke, vette, beeldschoone maan net boven de horizon, schijnend als een dolle, die zijn gouden licht wierp op wat voor product je ook maar wilde verkopen... Dus donder op met die theorieën over optische illusies.

In de bijna volmaakte stilte gleed McDill door het water. Ze peddelde over het meer in een viereenhalve meter lange Native Watercraft, een hybride kajak met extra stabiliteit. Goed voor een vrouw uit de stad die niet al te veel van boten wist en geen eelt op haar handen had.

De extra stabiliteit had ze vanavond niet nodig, want in de nadagen van de hittegolf was het wateroppervlak zo glad als een spiegel. Het weerbericht had voorspeld dat er in de loop van de avond een windje zou opsteken, maar veel zou het niet voorstellen.

Ze hoorde de beide lepels van de peddel door het water gaan, eerst links, dan rechts, en in de verte, misschien op een van de andere meren, hoorde ze een buitenboordmotor, of een kettingzaag. Maar het geluid was zo ijl,

zo onbelangrijk en vluchtig als een nevelflard dat het grensde aan... niets. Waterinsecten zoemden om haar heen nadat ze eerst boven water waren gekomen, zich op het oppervlak hadden afgezet en er een kringetje in hadden achtergelaten.

Ze was driekwart kilometer van het resort geroeid en stuurde in de richting van de kreek. De monding was een opening in een muur van espen, achter een veld van waterlelies en een omgevallen boom waarop vijf schildpadden naast elkaar van de zon zaten te genieten. Ze ploften een voor een in het water toen ze haar zagen, en McDill glimlachte toen ze het zag en hoorde. Na een paar meter peddelde ze de kreek op, die de eerste twintig meter vrij smal was en zich na een bocht verbreedde tot een open plek die was omzoomd met kattenstaarten.

De plas, zoals dit gedeelte werd genoemd, was honderdvijftig meter lang en vijftig meter breed. Aan het eind, waar de kreek zich weer versmalde en de stroming flink toenam, stond een witte pijnboom als een poortwachter tussen de lagere bomen. Boven in de pijnboom was een adelaarsnest en op de meeste avonden zag ze een of beide adelaars wel een keer op het nest landen of ervan opvliegen.

Vanaf het meer, een paar minuten eerder, had ze een van de adelaars zien opvliegen om voor het avondeten te zorgen. Ze peddelde nog een stukje in de richting van de pijnboom in de hoop dat ze de vogel kon zien terugkomen. Ze leunde achterover in het canvas stoeltje, klemde de peddel in de houder aan de zijkant, spreidde haar benen en hing die aan weerskanten over de rand totdat haar voeten in het warme water hingen.

Ze voelde de zon branden op haar rug. Ze pakte de waterdichte tas, haalde er een pakje sigaretten en een aansteker uit, stak een sigaret op en zoog de rook in haar longen.

Perfect. Bijna.

Perfect, als haar gedachten ophielden met malen.

McDill had een reclamebureau, Ruff-Harcourt-McDill, in Minneapolis. Ruff was dood, Harcourt was met pensioen en was er twee weken eerder mee akkoord gegaan dat McDill zijn resterende aandelen zou overnemen, zodat ze vijfenzeventig procent van het totale pakket in handen zou hebben.

Absolute controle.

Beter kon het niet.

Ze had gespeeld met het idee de naam van het bureau te veranderen – Media/McDill, of McDill Group – maar besloot het voorlopig toch zo te

laten. Adverteerders kenden RHM en de naam straalde een zekere stabiliteit uit. Die uitstraling van stabiliteit zou ze nodig kunnen hebben wanneer ze...

Ze kon het net zo goed zeggen: wanneer ze haar grote schoonmaak ging houden.

Het bureau was in de loop der jaren bevolkt geraakt met een aantal lijntrekkers, tijdverspillers en trage denkers die beter op hun plaats zouden zijn op een of andere krantenredactie dan bij een trendy reclamebureau. Deze mensen lozen – ze had al een lijst met namen – zou een onmiddellijke winst van twaalf procent en vrijwel geen productieverlies opleveren. Mensen kostten geld. Sommigen van hen leken te denken dat het de taak van het bureau was om ze van een baan te voorzien. Daar vergisten ze zich in en dat zouden ze binnenkort merken. Zodra de overname van de aandelen officieel was, zou ze in actie komen.

Het probleem dat haar dwarszat was de vraag hóé ze het precies moest doen. De huidige creatief directeur, Barney Mann, was een intelligente, scherpzinnige en hardwerkende jongen die ze graag wilde houden, maar juist hij had allerlei contacten en vrienden onder de werkbijen. Hij ging met ze de kroeg in. Hij ging met ze golfen. Een enkeling leende zelfs geld van hem. Ze dweepten met hem, verdomme. Hij was het soort man dat een noodzakelijke koerswijziging in een ordinair potje moddergooien kon veranderen.

En hij had absoluut briljant werk geleverd voor de Mattocks Motor City-campagne, dat stond buiten kijf. Dave Mattocks vond Mann een genie, en de Motor City-account was het laatste belastingjaar goed geweest voor negen procent van de omzet van RHM. Negen procent. Als je een account van die grootte kwijtraakte, verloor je meer dan alleen een account, want dan zouden haar andere klanten zich gaan afvragen waarom dat gebeurd was, of wat er was gebeurd, of ze zouden misschien gaan denken dat RHM op zijn retour was.

McDill wilde Mann graag houden en ze vroeg zich af of hij echt zo'n heilige was. Stel dat ze ergens met hem ging eten en het gewoon aan hem voorlegde: een partnerschap, een optie op tien procent van de aandelen, een miljoen dollar vooraf en geen risico's als de bijl viel.

Ze zou hem zelfs kunnen gebruiken om de klap voor degenen die ze van plan was te dumpen, wat te verzachten. Misschien kon ze hem hoofd van een soort nazorgfonds maken en konden ze de slachtoffers zo nodig een belastingvrij afscheidscadeautje geven, al was het alleen maar om de

zielige verhalen over hun lot uit de pers te houden. Het hoefde niet eens zoveel te zijn...

McDill dobberde op het water en dacht erover na.

En uiteindelijk gingen haar gedachten van het bureau naar de komende avond, naar haar stiekeme afspraakje van de vorige avond, en naar Ruth. Ze was Ruth ontgroeid. Ruth had zich geschikt in haar rol van veertig-plus huisvrouw en ze werd alsmaar saaier naarmate haar kont dikker werd. Ze was op dit moment waarschijnlijk thuis, bezig een pompoentaart of zoiets te bakken.

Op een bepaalde manier, dacht McDill, had de overname van het bureau alles veranderd.

Alles.

Het bureau was hot, zij was hot.

Het was tijd om ervan te genieten. En dat was wat zij ging doen!

De adelaar kwam terug.

Van bijna een kilometer afstand zag ze hem aankomen, onmiddellijk herkenbaar aan de enorme spanwijdte van zijn onbeweeglijke vleugels. Toen hij tot ongeveer driehonderd meter was genaderd, zette hij een bocht in, schuin in de kristallijne lucht als een skiër op een berghelling, en toen vloog hij weg.

McDill vroeg zich af waarom, want de adelaars hadden zich nooit eerder aan haar aanwezigheid gestoord. Bovendien was ze nu verder weg dan ze de vorige avond was geweest, toen ze bijna was doorgevaren tot aan de stam van de pijnboom.

Wat merkwaardig. Had de adelaar iets anders bespeurd?

McDill ging rechtop zitten, liet haar blik over de oever gaan en toen, in de laatste seconden van haar leven, zag ze iets bewegen, fronste haar wenkbrauwen en boog zich naar voren. Wat was dat? Glas dat licht weerkaatste...

De kogel trof haar in het voorhoofd.

2

Halfzes 's ochtends.

De maan zakte weer naar de horizon en de onderste rand ging al schuil achter de nevelflarden boven het water. Virgil Flowers, achter in een vijf-enhalve meter lange Tuffy met een door de Thorne Brothers speciaal voor hem gemaakte *musky*-hengel in zijn hand, keek opzij. Johnson stond voorovergebogen bij de boeg van de boot en draaide de grote acht van de Double Cowgirl met een oranje blinkertje, zijn hengel tot aan de molen in het water.

‘Zie je hem nog?’ vroeg Virgil, met twijfel in zijn stem.

‘Niet meer,’ zei Johnson. Hij gaf het op, kwam overeind en trok zijn hengel uit het water. ‘Shit. Het zou ook te mooi geweest zijn. De komende vijf minuten zullen we er geen een meer zien.’

‘Was het een mooie?’

‘Shit, weet ik veel. Ik zag alleen een witte flits.’ Johnson keek naar de maan en daarna naar het oosten. Het zou nog een minuut of tien duren voordat de zon opkwam, maar de horizon begon al op te lichten. ‘We hebben meer licht op het water nodig.’

Hij plofte neer op het boegbankje en Virgil wierp een kunstaas in de richting van de oever en draaide het over het wateroppervlak ratelend binnen. Hij zag geen enkele reactie en wierp opnieuw uit.

‘Met die nevel ziet de maan eruit als namaakchips,’ zei Johnson.

‘Wat?’ Virgil vroeg zich af of hij het goed had verstaan.

‘Als een Pringle,’ zei Johnson.

Virgil wachtte even met zijn volgende worp en zei: ‘Ik wil je niet tegen spreken, Johnson, maar de maan lijkt niet op een Pringle.’

‘Jawel,’ zei Johnson. ‘Het is sprekend een Pringle.’

‘Hij lijkt meer op zo’n balletje boter dat je in de Country Kitchen bij je toast krijgt,’ zei Virgil.

‘Een balletje boter?’ Johnson knipperde met zijn ogen, keek op naar de maan en keek Virgil weer aan. ‘Heb je weer van die shit gerookt?’

‘Hij lijkt in elk geval meer op een balletje boter dan op een Pringle,’ zei Virgil. ‘Ik vind het gênant om in één boot te zitten met iemand

die vindt dat de maan op een Pringle lijkt.’

Slap ouwehoeren was een vereiste als je op musky viste, want ze vingen meestal te weinig om het over vis te kunnen hebben. Johnson tuurde over het meer, over het donkere water, naar het eerste licht dat door de pijnbomen op de oever scheen, de lila en paarse tinten van de hemel in het westen, in een vibrerend contrast met het warme geel van de maan, of die nu op een Pringle of op een bal boter leek. ‘Het is hier anders verdomd mooi,’ zei hij. ‘Gods land, man.’

‘En zo is het, Johnson.’

Vermilion Lake, de *Big V*, in het noorden van Minnesota. Ze zwegen enige tijd en deden niet al te veel, want het zou nog een lange dag op het water worden. In de verte voer een boot voorbij met twee mannen erin, die haast leken te hebben. Die waren zeker op weg naar een betere stek, als die al bestond.

Toen de zon opkwam stak er een vederlicht windje op, net genoeg om een trage, geruisloze deining in het groen bij de stroom naar een lager gelegen deel van het meer te veroorzaken. Ze waren nu twee uur op het water en bevonden zich halverwege het meer toen er vanuit het oosten een andere boot naderde, ook met flinke snelheid, die vaart minderde toen hij dichterbij kwam. De twee mannen in de boot, met bleke ovalen als gezicht, keken naar Virgil en Johnson. De boot ging nog langzamer varen en kwam hun kant op.

‘Die idioot verjaagt al onze vis,’ zei Johnson. Hij had nu geen tijd voor seriemoordenaars of kinderverkrachters, of voor mensen die zijn vis verjoegen.

‘Volgens mij is het Roy,’ zei Virgil. Roy was de organisator van het vis-toernooi.

‘Wat?’ Roy wist wel beter dan dwars door je viswater te varen.

De man achter in de boot zette de motor af en in een wijde boog kwamen ze in de richting van de Tuffy drijven, totdat ze ernaast lagen.

‘Morgen, Virgil. Johnson.’ Roy stak zijn hand uit, pakte hun dolboord vast en trok de twee boten tegen elkaar aan.

‘Morgen, Roy,’ zei Johnson. ‘Arnie, hoe gaat het?’

Arnie knikte en spuugde een straal tabakssap in het water. Roy, die er met zijn grijze baard uitzag als een overjarige Hells Angel, maar die indruk werd weer tenietgedaan door zijn roodzwart geblokte houthakkershemd, zei: ‘Virgil, ene Lucas Davenport probeert je te bereiken.’

‘Heb je tegen hem gezegd dat hij mijn rug op kan?’

Roy grinnikte. ‘Dat was ik van plan, totdat hij vertelde wie hij was. Ik moest van hem inbreken in je huisje en je mobiele telefoon opzoeken, aangezien je die nooit bij je hebt als je gaat vissen. Hij had gelijk.’ Hij haalde Virgils telefoon uit zijn borstzak en reikte hem aan. ‘Sorry.’

‘Potverdomme, Roy,’ zei Johnson.

‘Ik heb hier waarschijnlijk geen bereik,’ zei Virgil. Hij zette het toestel aan, zag vier balkjes en Roy keek hem met dansende wenkbrauwen aan.

‘Ik zal je dit zeggen, Virgil,’ zei Roy, ‘er zijn maar weinig dingen in het leven belangrijker voor me dan dit vистоernooi, dus ik weet hoe je je voelt. Maar Davenport zei dat er bij Stone Lake een vrouw is vermoord en dat jij daar moet gaan kijken. Dat schijnt belangrijker te zijn.’

‘Ken je die vrouw?’ vroeg Johnson.

‘Nee, ik niet,’ zei Roy.

‘Hoe kan ze dan in godsnaam belangrijker zijn dan het vистоernooi?’ vroeg Johnson. ‘Er gaan voortdurend mensen dood. Moet je je om iedereen bekommeren?’

‘Dat zat ik me ook af te vragen,’ zei Arnie, en toen tegen Roy: ‘Kom op, man, we verliezen vistijd.’

Roy en Arnie voeren weg, Virgil ging zitten en Johnson begon mopperend en mompelend zijn Double Cowgirl te beoefenen in het klotsende water. Virgil drukte op de knop van Davenports thuisnummer en stak een vinger in zijn andere oor. Davenport nam onmiddellijk op.

‘Ben je op het meer?’ vroeg Davenport.

‘Ja, sinds een uur of twee,’ zei Virgil. ‘We hebben twee vissen gezien.’

‘Mooie dag?’

‘Perfect.’ Virgil keek om zich heen in het ontwakende licht en zag dat hij gelijk had: het was inderdaad perfect. ‘Een beetje bewolkt en een zacht briesje, genoeg om ons af te koelen maar niet zo erg dat we omslaan.’

‘Virgil, het spijt me echt, man.’

‘Wat is er gebeurd?’

‘Er is een vrouw doodgeschoten door een sluipschutter, op Stone Lake bij de Eagle Nest Lodge in Grand Rapids. Haar naam is – was – Erica McDill. Ze was de grote baas van Ruff-Harcourt-McDill, een reclamebureau in Minneapolis.’

‘Daar heb ik van gehoord,’ zei Virgil.

‘Dus, twee dingen... ze was belangrijk bij de democraten en de gouverneur wil dat wij ernaar kijken, ongeacht hoe anderen daarover denken. En de sheriff daar, Bob Sanders, heeft om hulp gevraagd.’

‘Wanneer hebben ze haar gevonden?’

‘Vanochtend met zonsopgang, anderhalf uur geleden. Sanders kijkt nu naar het lijk.’

‘Waar zijn de jongens van Bemidji?’ vroeg Virgil.

‘In Bigfork, aan het zoeken naar Little Linda,’ zei Davenport. ‘Daarom heeft Sanders hulp nodig. Al zijn rechercheurs en de helft van zijn hulpsheriffs zijn ernaartoe. Een vrouwelijke reporter van Fox schreeuwt moord en brand en ze zenden het ’s nachts live uit.’

‘Ach, jezus.’

Little Linda Pelli, blond haar en blauwe ogen, die met haar ouders in een zomerhuisje verbleef, werd sinds twee dagen vermist. Ze was vijftien, oud genoeg om niet te verdwalen toen ze naar het huisje van een vriendin ging. De weg ernaartoe was niet gevaarlijk en als haar fiets door een auto was geschept, hadden ze die in de greppel langs de weg moeten vinden. Maar Little Linda en haar zwarte Cannondale met achttien versnellingen waren spoorloos verdwenen.

Vervolgens had de vrouw van het plaatselijke hotelletje gemeld dat ze een ongeschoren man met stekeltjeshaar en ‘zilveren ogen’ langzaam in een aftandse pick-up voorbij had zien rijden. De mensen van de pers waren onmiddellijk door het dolle heen geweest, want zij wisten wat dat betekende: dat een of andere duivel met zilveren ogen en haar dat uit al zijn lichaamsopeningen groeide, Little Linda ergens vasthield, geketend in de kelder van een afgelegen blokhut – een van de zeldzame blokhutten in de omgeving met een kelder – waar hij haar liet kennismaken met allerlei duistere rituelen.

‘Ja,’ zei Davenport. ‘Little Linda. Hoor eens, het spijt me echt voor je. Je hebt het al sinds juni over dat vistoernooi, maar ja, niks aan te doen. Dus ga dit oplossen.’

‘Ik heb niet eens een auto,’ zei Virgil.

‘Dan huur je er een,’ zei Davenport. ‘Heb je je pistool bij je?’

‘Ja, ergens.’

‘Meer heb je niet nodig,’ zei Davenport. ‘Bel me als je de dader hebt gepakt.’

‘Wacht, wacht nou even,’ zei Virgil. ‘Ik heb geen idee waar ik moet zijn. Geef me ten minste een routebeschrijving. Er zijn hier wel honderd Stone Lakes.’

‘Maak dat je aan wal komt, dan zorg ik voor een routebeschrijving. Ik bel je straks terug.’

Ze voeren terug naar het haventje, waar Virgil de havenjongen zijn legitimatie liet zien en zei: ‘We kunnen deze boot nog nodig hebben. Leg hem ergens waar we er meteen mee kunnen uitvaren.’

‘Is er iets aan de hand?’ vroeg de havenjongen. Hij was een jaar of vijftig, woog amper vijftig kilo en was hier al havenjongen toen Virgil als tiener met zijn vader voor het eerst naar Vermilion was gekomen.

‘Daar mag ik niks over zeggen,’ zei Virgil. ‘Zorg jij nou maar dat die boot voor ons klaarligt. En als er iemand moeilijk doet, zeg je dat het orders van Bureau Misdaadbestrijding zijn.’

‘Nooit van gehoord,’ zei de havenjongen. ‘Van dat misdaadbureau.’

Virgil trok zijn portefeuille, haalde een van zijn drie visitekaartjes eruit en deed er een biljet van tien dollar bij. ‘Als iemand je iets vraagt, laat je dat kaartje zien.’

Ze liepen over het parkeerterrein naar Johnsons pick-up, met de grote koelbox tussen zich in. Johnson keek om naar de boot en zei: ‘Dat is best handig... dat zouden we vaker moeten doen. Het is net alsof je je eigen parkeerplek hebt.’ En daarna: ‘Wat gaan we precies doen?’

‘Als jij me naar de plaats delict kunt brengen, zou dat mooi zijn,’ zei Virgil. ‘Als ik het daar heb gezien, verzin ik wel iets. En als het lang gaat duren, ga ik naar Grand Rapids en huur ik daar een auto.’

‘Denk je dat we nog aan vissen toe komen?’ vroeg Johnson terwijl hij weer omkeek. Iedereen die meetelde in de viswereld was op het meer. Iedereen.

‘Man, ik hoop het. Echt,’ zei Virgil. ‘Maar ik zie het somber in. Misschien moet je een andere maat zoeken.’

Bij de pick-up ontkoppelden ze de boottrailer en lieten die op het parkeerterrein staan, met een zwaar hangslot door het oog. Ze zetten de koelbox op de achterbank, Johnson wierp Virgil de sleutels toe en zei: ‘Jij rijdt. Ik ga eerst ontbijten.’

Omdat de airconditioning kapot was, gingen ze met de raampjes open en hun elleboog op het portier op weg naar Highway 1. Ze waren halverwege toen Davenport belde. Hij legde Johnson uit hoe ze bij de Eagle Nest moesten komen, Johnson schreef de instructies op de achterkant van een oude benzinebon, zei Davenport gedag en gaf Virgil zijn telefoon terug. Hij gooide het lege blikje van zijn Budweiser-ontbijt uit het raampje in de greppel, draaide zich om en pakte de wegenatlas van Minnesota van de achterbank. Virgil minderde vaart, stopte, reed achteruit,

stapte uit, raapte het bierblikje op en gooide het in de afvaldoos in de laadbak van de pick-up.

‘Ik heb het gevonden,’ zei Johnson toen Virgil weer instapte. ‘We moeten doorsteken over het platteland.’

Hij wees het aan op de kaart en ze reden weer door. Johnson dronk zijn tweede blikje bier leeg en zei: ‘Je begint knap irritant te worden met dat oprapen van die blikjes.’

‘Ik maak er geen woord meer aan vuil, Johnson,’ zei Virgil. ‘Als jij ze naar buiten gooit, stop ik om ze op te rapen.’

‘Ach, krijg wat,’ zei Johnson. Hij hield het blikje ondersteboven, slurpte de laatste druppels eruit en zette het onder zijn stoel. ‘Ben je nou tevreden, stomme bomenknuffelaar?’

Virgil was slank, pezig en blond, een surfer met te lang haar voor een smeris en met een voorkeur voor T-shirts van alternatieve rockbands. Zijn shirt van vandaag was van Sebadoh. Met zijn lengte van een meter tweeëntachtig zag Virgil eruit als een goede derdehonkman, wat hij in zijn schooltijd ook een paar seizoenen was geweest; een goede veldspeler met een prima worp, met als enige probleem dat hij met de knuppel geen bal kon raken. Hij maakte zijn studie aan de universiteit af en haalde een doctorsgraad in de ecologische wetenschappen, waar hij – zo bleek later – geen bal aan had. ‘Het is geen biologie, het is geen plantkunde, en het is te weinig van beide,’ was hem ooit tijdens een sollicitatiegesprek verteld.

Toen hij na zijn studietijd geen werk als ecooloog kon vinden, ging hij bij de militaire politie van het leger, ervan uitgaande dat hij bij de inlichtingendienst terecht zou komen, of bij zo’n speciale eenheid die in zwarte gevechtspakken uit een helikopter sprong.

Nadat hij echter alle tests had gedaan, maakten ze een smeris van hem.

Eenmaal uit het leger zat hij bijna tien jaar bij de recherche van St. Paul, met een percentage opgeloste zaken dat nooit door iemand was overtroffen, en vervolgens was hij ingelijfd door Davenport, het officiële enfant terrible van Bureau Misdaadbestrijding. ‘We geven je alleen het ruige werk,’ had Davenport hem beloofd, en tot dat moment had hij zijn woord gehouden.

Naast zijn werk had Virgil een goede reputatie verworven met artikelen over de natuur en het buitenleven, waarvoor hij tijdens zijn werk de research deed. En hij had twee artikelen, niet over de natuur maar over een zaak waaraan hij had gewerkt, aan *The New York Times Magazine* ver-

kocht. Dat succes was hem een beetje naar het hoofd gestegen en hij had er zelfs over gedacht een Rolex te kopen.

Het maakte Davenport niet uit dat Virgil met zijn hoofd in de wolken liep, of dat hij zijn research tijdens zijn werk deed, want Virgil gaf hem altijd waar voor zijn geld. Wat hem echter wel zorgen baarde was dat Virgil voortdurend met een boot achter zijn door de overheid betaalde pick-up door het land reed. En dat Virgil soms vergat waar hij zijn pistool had opgeborgen, of dat hij al diverse keren het bed had gedeeld met getuigen van een misdaad die hij onderzocht.

Desondanks stond zijn percentage opgeloste zaken nog steeds recht overeind. En Davenport was een praktisch mens: als iets goed werkte, veranderde je er niets aan.

Maar bezorgd was hij wel.

‘Weet je,’ zei Johnson, ‘dat werk van jou is in zekere zin ook een soort slavenarbeid. Als ze tegen jou zeggen: “Sodemieter het katoenveld in”, dan doe je dat. Beste vriend, je hebt je vrijheid verkwanseld voor een vast salaris, en zoveel stelt dat niet voor.’

‘Goeie secundaire arbeidsvoorwaarden,’ zei Virgil.

‘Ja. Als iemand je neerschiet, laten ze je oplappen,’ zei Johnson. ‘Ik bedoel, je zou een groot schrijver kunnen zijn, met vrouwen die als vliegen om je heen zwermen, in zo’n geruit jasje met suède stukken op de ellebogen en een pijp in je mond. Dan heb je alle tijd voor jezelf, je kunt rondhangen in Hollywood, een filmscript schrijven als je daar zin in hebt, Madonna neuken...’

‘Over het algemeen bevalt politiewerk me,’ zei Virgil. ‘Het bevalt me alleen niet altijd.’

Johnson was een oude visvriend, die Virgil al kende sinds zijn studietijd. Een pezige veteraan vol littekens die hij had overgehouden aan drankgerelateerde ongelukken met voertuigen die uiteenliepen van sneeuwscooters tot trucks en speedboten. Johnson was opgegroeid in de houthandel. Hij was eigenaar van een zagerij in het bosrijke heuvelland in het zuidoosten van Minnesota en gespecialiseerd in hardhouten vloerplaten. Kunstenaars konden voor hun beeldhouwwerken bij hem grote stukken boomstam – essen of kersen – bestellen. Hij was al zijn hele leven een fanatiek sportvisser, kende de Mississippi tussen Winona en LaCrosse als zijn broekzak en was altijd te vinden voor een vistochtje op musky’s in of buiten Minnesota.

Johnson droeg altijd een T-shirt en spijkerbroek. Als het wat fris werd, trok hij een sweatshirt over zijn T-shirt aan. Werd het nog frisser, dan trok hij een spijkerjack aan. Werd het koud, dan had hij zijn Cahartt-jack. Werd het nog kouder, dan zei hij: ‘Bekijk het allemaal maar’ en vloog hij naar de Bahama’s met een koffer vol T-shirts en een Speedo-badpak dat hij een *slingshot* noemde.

Nu stuurde hij Virgil over de plattelandswegen tussen Highway 1 en 79 in zuidwestelijke richting, over vlak, groen land waaraan niet veel te zien was, afgezien van een paar lariksen, stukken moerasland en hier en daar een kleine boerderij met een stel paarden. Toen ze in de buurt van de Eagle Nest kwamen, werd het bos dichter, het terrein heuvelachtiger en werden de wegen smaller, en zagen ze tussen de bomen door meertjes met aanlokkelijk blauwzwart water.

‘Hoe lang zouden ze erover hebben gedaan om de naam “Eagle Nest” te bedenken?’ vroeg Johnson zich af. ‘Een seconde of drie?’

‘Ze hadden het net zo goed Porcupine Lodge, Dun Rovin, Sunset Shores of Musky Point kunnen noemen,’ zei Virgil.

‘Je begint chagrijnig te worden,’ zei Johnson. ‘Op het meer was ik de gene die er de pest in had.’

‘Ja, nou, ik heb me verdomme het hele jaar kapot gewerkt,’ zei Virgil.

‘Afgezien van je trips voor je artikelen,’ zei Johnson.

‘Die tellen net zo goed mee. Dat was ook werk, alleen niet voor de politie.’

‘Je moet doen zoals ik,’ zei Johnson. ‘Ik ben meer het meegaande type. Ik beweeg mee met de stoten, in tegenstelling tot wat fragiele mooie jongens als jij doen.’

‘Fragiel,’ zei Virgil. ‘Smijt maar met dure woorden.’

Johnson grinnikte. ‘We naderen een afslag.’

Op weg naar het zuiden had Virgil zich in gedachten een beeld van de Eagle Nest gevormd: een vervaloze herberg met een bierreclame voor Rolling Rock boven de bar, en een aanlegsteiger met een schuurtje om de vis schoon te maken. Een twaalfstal huisjes van houtplaten tussen de pijnbomen langs de oever van het meer, elk met een aanlegsteiger en een gedeukte aluminium boot, een tuinschuurtje aan de achterkant en de geuren van olie en benzine die zich vermengden met die van natte aarde, rottende bladeren en soms, op windstille avonden, een chemisch toilet. Hoe dit allemaal paste bij een rijke reclamevrouw begreep hij niet pre-

cies. Misschien was ze er als kind met haar ouders geweest en had ze er in de jaren daarna een gewoonte van gemaakt.

Toen ze echter waren afgeslagen en de lange oprijlaan naar het hoofdgebouw op draaiden, moest hij dit beeld bijstellen. Virgil had in de laatste dertig jaar overal in het noordelijke bosland gevist, vanaf het moment dat hij oud genoeg was geweest om een hengel vast te houden. Hij meende dat hij alle beste visresorts, die je meestal bij de grote meren aantrof, wel kende.

Van de Eagle Nest aan Stone Lake had hij nog nooit gehoord, maar de keurig geasfalteerde oprijlaan die zich met veel overbodige bochten door een bos met hier en daar een witte pijnboom slingerde, leek de voorbode van iets bijzonders.

Ze reden over een kleine heuvel waarachter het bos zich terugtrok en Johnson riep: ‘Wauw! Dat ziet er chic uit.’

Het hoofdgebouw, op een met gras begroeide bult, met uitzicht op het meer, twee verdiepingen hoog en gebouwd van natuursteen, boomstammen en glas, paste in het landschap als een hand in een handschoen. De huisjes langs de oever van het meer waren met dezelfde zorgvuldigheid gebouwd en voorzien van een met glas afgeschermd veranda aan de kant van het meer en een zonneterras boven de veranda. Hier was een dure architect aan het werk geweest, dacht Virgil, maar niet kortgeleden, want alles ademde de sfeer alsof het al langer bestond en heel goed was onderhouden.

Bij de huisjes stonden geen auto’s geparkeerd. Toen ze het hoofdgebouw naderden, ging de weg naar links en omlaag, en zagen ze een parkeerterrein dat door een vijf meter hoge groene heg aan het zicht van het hoofdgebouw en de huisjes werd onttrokken. Er stonden vier auto’s van de sheriffdienst geparkeerd, plus een stuk of twintig auto’s van burgers, en een lijkwagen. Er was nergens een smeris te zien, alleen een medewerker van het resort, die koffers uit een Yamaha Rhino-golfwagentje in een Mercedes Benz-stationcar tilde.

Dieper het bos in, aan de andere kant van het parkeerterrein, zag Virgil de hoek van een groene plaatstalen loods die waarschijnlijk een winkel was. Zowel het parkeerterrein als de winkel was niet te zien vanuit het hoofdgebouw en de huisjes. Mooi gedaan.

‘Waar zijn de boten?’ vroeg Johnson toen Virgil het parkeerterrein op reed.

‘Geen idee,’ zei Virgil. ‘Aan de andere kant van het hoofdgebouw, denk ik.’

Toen ze uit de pick-up stapten, kwam iemand van het resort naar ze toe, een vrouw van een jaar of veertig in een rood met blauw uniform, en vroeg: ‘Kan ik iets voor u doen, heren?’

‘Hoe komen we bij het hoofdgebouw?’ vroeg Virgil.

‘Daar de treden op en dan het pad volgen,’ zei ze, en daarna: ‘U weet dat het hier alleen voor dames is?’

‘We zijn van de politie,’ zei Johnson.

‘Aha, juist. De sheriff en zijn mensen zijn er al.’ En tegen Virgil: ‘Bent u ook van de politie?’

Johnson lachte en zei: ‘Ja, absoluut,’ waarna ze de treden op liepen en het pad van flagstones door het bos volgden.

Het hoofdgebouw en zijn met gras begroeide bult bevonden zich op het hoogste punt van een helling bij een natuurlijke inham in de oever van het meer. In deze inham bevonden zich de aanlegsteigers en ze zagen een variëteit aan vaartuigen: voornamelijk kleine motorboten, maar ook een paar kano’s, kajaks en houten roeiboten. Honderd meter meer naar rechts liepen twee vrouwen hand in hand over een smal zandstrand, dat uitkeek over het water met daarin een drijvende steiger, waar vanaf gedoken kon worden.

Op het grote zonneterras zaten ongeveer twintig vrouwen in shirt en spijkerbroek aan de diverse tafeltjes met koffie, de restanten van een croissant of een kom vruchten voor zich, die naar hen keken toen ze naar de balustrade liepen. Beneden, bij de waterkant, stonden twee hulpsheriffs in uniform met elkaar te praten.

Een ober, een magere, bleke jongen met donker haar en een scheiding in het midden, waardoor hij op Johnny Depp hoopte te lijken, haastte zich naar hen toe en vroeg: ‘Kan ik iets voor u doen?’

‘Ik ben van Bureau Misdaadbestrijding,’ zei Virgil. ‘Hoe komen we bij de steiger?’

‘Ah,’ zei de ober. ‘Komt u maar mee.’

Hij ging ze voor naar binnen, de trap af, tot bij de dubbele deuren, en wees naar een tegelpad. ‘Als u dit pad volgt...’

Het pad krulde zich om een rotsrichel, vlak bij de waterkant, en kwam uit bij de aanlegsteigers. Twee vrouwen, die vanaf het zonneterras niet te zien waren geweest, stonden aan het eind van het pad met hun armen over elkaar te praten en naar de bezigheden van de hulpsheriffs te kijken. Johnson mompelde: ‘Ik ben hier pas tien minuten, maar godsamme, moet je de kleinste van die twee zien. En ze heeft een vissershemd aan.’

Virgil zei, zo vriendelijk als hij kon opbrengen: ‘Johnson, probeer je een paar minuten gedeisd te houden, oké?’

‘Zo praatte je niet toen je mijn pick-up nodig had, vuile bitch.’

‘Johnson...’

De twee vrouwen keken om toen ze kwamen aanlopen. Virgil knikte en zei: ‘Hallo, ik ben Virgil Flowers van Bureau Misdaadbestrijding. Ik ben op zoek naar sheriff Sanders.’

‘Hij is op het meer,’ zei de oudste van de twee, een kordate, stevig gebouwde vrouw met een no-nonsense houding en een vermoeide oogopslag. Ze stak haar hand naar hem uit en zei: ‘Ik ben Margery Stanhope, de eigenaar van het resort.’

‘Ik wil u graag spreken voordat ik terugga,’ zei Virgil. ‘Ik zag dat er iemand vertrok toen we hier aankwamen, een vrouw die bagage in een auto laadde. Ik moet weten wie er zijn weggegaan sinds de... het incident.’

‘Geen probleem,’ zei ze. ‘Alles wat we maar kunnen doen om te helpen.’ De jongere vrouw was klein van stuk, had roodbruin haar, was begin dertig, aantrekkelijk, met sproetjes aan weerszijden van haar rechte neusje; zo’n vrouw door wie Johnson misschien te veel ging drinken en poëzie ging voordragen, inclusief de complete *Cremation of Sam McGee*. Virgil had het eerder meegemaakt.

En ze was zo mooi dat Virgils hart zachtjes zoemde en zelfs al een beetje begon te juichen, totdat ze vroeg: ‘Ben jij de Virgil Flowers die betrokken was bij het bloedbad in International Falls?’

Zijn hart hield op met zoemen. ‘Het was niet echt een bloedbad,’ zei Virgil.

‘Zo klonk het anders wel,’ zei ze.

Stanhope zei: ‘Zoe, hou je mond.’

‘Ik vind dat we een standpunt moeten innemen,’ zei Zoe tegen haar.

‘Doe dat dan maar ergens anders,’ zei Stanhope. Ze keek langs Virgil naar Johnson en vroeg: ‘Ben jij ook van de politie?’

Virgil greep snel in. ‘Nee, dit is mijn vriend Johnson. We deden mee aan een vistoernooi op Lake Vermilion toen ik voor deze zaak werd weggeroepen. De mensen die dit normaliter zouden doen, zijn allemaal op zoek naar Little Linda. Johnson is niet van de politie.’

‘Aangenaam kennis met je te maken,’ zei Stanhope, en ze schudde Johnson de hand. ‘Wat was je voornaam ook alweer?’

‘Johnson,’ zei Johnson.

‘O,’ zei ze, en ze leek zich af te vragen of ze in de maling werd genomen. ‘En je achternaam?’

‘Johnson,’ zei Virgil. Toen Stanhope hem ongelovig aankeek vervolgde hij: ‘Echt waar. Johnson Johnson. Zijn ouweheer heeft hem naar een buitenboordmotor genoemd. Iedereen noemt hem Johnson.’

Zoe leek blij verrast, of vanwege de dubbele naam, of vanwege het idee dat iemand naar een buitenboordmotor was genoemd. ‘Dan werd je als kind zeker veel gepest,’ zei ze.

‘Niet zoveel als mijn broer Mercury,’ zei Johnson.

‘Nu hou je ons echt voor de gek,’ zei Stanhope.

‘Nee hoor, het is waar,’ zei Virgil. ‘Mercury Johnson. Lijdt aan chronische depressies.’

‘Goddank heeft ma er na twee kinderen een punt achter gezet,’ zei Johnson. ‘Pa wilde een dochter, en hij had net een nieuwe 25pk Evinrude gekocht.’

‘Ach, ik weet het niet,’ zei Zoe. ‘Ik vind Evvie best een leuke naam.’

Daar moest Johnson om lachen en aangezien ze een mooie vrouw was, lachte hij te hard. Virgil zei: ‘Dames, ik spreek jullie later. Ik moet eerst met de hulpsheriffs praten.’

Stanhope zei met een uitgestreken gezicht tegen Johnson: ‘Dit is niet om te lachen. Het is een afschuwelijke tragedie.’

Virgil knikte en zei: ‘Natuurlijk is het dat.’

Virgil en Johnson keken naar de aanlegsteiger en Zoe vroeg: ‘Ze is dood, hè? Little Linda?’

‘Dat weet ik niet,’ zei Virgil over zijn schouder, nog steeds een beetje uit het veld geslagen door haar vraag over het bloedbad. ‘Ik weet niks van die zaak.’

‘Ik vraag me af of die verband houdt met deze moord.’

Virgils interesse was gewekt. ‘Heb je een reden om dat te denken?’

‘Nee,’ zei Zoe. ‘Alleen dat er maar twee dagen tijd tussen zit.’

‘En zeventig kilometer,’ zei Virgil.

‘Dus jij denkt van niet?’ Ze had warme, goudbruine ogen, dus hij nam haar niets meer kwalijk.

‘Nee,’ zei hij. ‘Er zijn te veel andere mogelijkheden.’

Ze knikte. ‘Oké, ik begrijp het. Een beetje domme opmerking van me, hè?’

Stanhope antwoordde voordat Virgil het kon doen. ‘Ja, dat kun je wel zeggen.’

Ze liepen de steiger op en Johnson zei: ‘Die ouwe heks probeerde me de les te lezen.’

‘Regel één als je met goede bekenden van een moordslachtoffer te maken krijgt,’ zei Virgil. ‘Probeer je lachen in te houden.’

Virgil stelde zichzelf en Johnson voor aan de hulpsheriffs en de ene hulpsheriff zei: ‘Jij bent die gast van die schietpartij in International Falls.’

Virgil knikte en zei: ‘Daar was ik bij betrokken, ja. Ik heb begrepen dat het lijk is gevonden op een plek die “de plas” wordt genoemd?’

‘Man, ik wou dat ik erbij was geweest,’ zei de hulpsheriff, zonder antwoord te geven op de vraag. ‘Dat moet wat geweest zijn. Mijn vader heeft in Vietnam gezeten, maar hij heeft het artikel over die schietpartij wel honderd keer gelezen. Hij zou dolgraag met je willen kennismaken, dat weet ik zeker.’

Zijn maat zei: ‘De sheriff wacht op je. Hij is op het meer. Ze hebben het lijk niet aangeraakt, maar er alleen naar gekeken, en voorkomen dat het wegdreef. We wilden geen sporen wissen. Een van jullie technische teams uit Bemidji is onderweg. Ik kan jullie ernaartoe varen, als je wilt.’ ‘Wegdreef?’ vroeg Virgil. ‘Ligt ze in het water?’

‘Ja. Ze is in het voorhoofd geschoten en de kogel is er door het achterhoofd weer uit gekomen.’ Hij zette zijn vinger op zijn voorhoofd, in het midden, vijf centimeter boven de aanzet van zijn neus. ‘Het hoofd is een ravage. Ze is achterover uit de boot gevallen, een soort kajak, maar haar voet bleef klem zitten onder het stoeltje, daardoor is ze niet gezonken. De laatste keer dat ik er was, dreef ze daar nog steeds.’

‘Als plaats delict hebben we daar weinig aan,’ zei Virgil.

‘Nee, inderdaad,’ zei de hulpsheriff.

‘Wie heeft haar gevonden?’ vroeg Johnson.

‘De gids. Van het resort. George Rainy. Hij is daar nu ook.’

‘Oké, laten we dan gaan,’ zei Virgil.

Johnson vroeg: ‘Mag ik mee?’

‘Van mij wel,’ zei Virgil. ‘Of je kunt teruggaan en met mevrouw Stanhope op ons wachten.’

‘Ik ga mee,’ zei hij.

Ze stapten in een van de Lunds, de boot die standaard voor de meren in Minnesota werd gebruikt, Virgil en Johnson voorin, en de tweede hulpsheriff, die Don heette, achterin bij de 25pk Yamaha. Het werd een kort

tochtje van nog geen kilometer. Er stonden geen huisjes aan de oever van het meer; wel zag Virgil aan de andere kant een paar huisjes en boothuizen, en ook verder weg. Maar hier, aan de westkant van het resort, liep de oever al snel steil naar beneden en ging bij de kreek over in moerasland. Ze kwamen bij de monding van de kreek en zagen een rij beverburchten, kleine hooibergjes van takjes en twijgjes, en maakten toen een bocht, bukten voor een laaghangende tak, voeren het smalle gedeelte door en kwamen bij de plas.

Bij de rechteroever lagen vier boten met in totaal zeven mensen erin, en Don stuurde die kant op. ‘Die met die witte honkbalpet is de sheriff,’ zei Don. ‘De man die alleen in zijn boot zit is George, de gids. De twee met die groene reddingsvesten zijn van het mortuarium, om het lijk op te halen, en de andere drie zijn hulpsheriffs.’

‘Hoe komt het dat George haar heeft gevonden?’ vroeg Virgil. ‘Weet iemand dat?’

‘Gisteren, bij het avondeten, had niemand haar gezien,’ zei Don. ‘Af en toe koken de gasten in hun eigen huisje, hoewel miss McDill dat nooit deed. Maar goed, ze zijn haar niet meteen gaan zoeken. Pas vanochtend, toen een paar dames een stukje gingen peddelen, zagen ze dat een van de kajaks weg was. Een van hen zei: “Hé, was miss McDill gisteravond niet een stukje gaan varen?” Toen zijn ze teruggegaan en bij haar huisje gaan kijken, maar daar was ze niet, en ze wisten dat ze graag het meer op ging om naar het adelaarsnest te kijken...’ Hij wees naar een witte pijnboom aan het eind van de plas, met het nest bovenin, ongeveer dertig meter boven de grond. ‘... dus is George in een boot gesprongen en hiernaartoe gevaren, en hij heeft haar gevonden. Hij is teruggegaan en toen hebben ze ons gebeld.’

Don zette de motor uit en ze dreven naar het groepje boten toe. Toen ze dichterbij kwamen, ging Virgil staan, keek over de boeg, zag een omgeslagen kajak van olijfgroene kunststof en het witte shirt van het lichaam dat ernaast dreef. De sheriff stond ook op en vroeg: ‘Ben jij Virgil?’

‘Ja,’ zei Virgil, en toen hun dolboorden elkaar raakten schudden ze elkaar de hand. De sheriff was een grote, zwaargebouwde man met een hondengezicht vol kreukels, als een shirt van de vorige dag. Hij droeg een beige uniformhemd, een bruine uniformbroek en zware dienstschoeven die niet geschikt waren voor een boot.

‘Ik heb die twee stukken gelezen die je voor *The New York Times* hebt geschreven,’ zei hij. ‘Best interessant.’

‘Dat was niet zo moeilijk... het was een interessante zaak,’ zei Virgil.

Sanders stelde de andere hulpsheriffs en George Rainy voor, knikte naar de twee mannen van het mortuarium en zei: ‘Zij komen het lijk ophalen.’ ‘Wat is je indruk?’ vroeg Virgil.

‘Het ziet eruit als moord,’ zei Sanders. ‘Het zou misschien zelfmoord kunnen zijn, maar ik kan me bijna niet voorstellen dat een vrouw zichzelf in het voorhoofd schiet. Veel te bloederig. Dus iemand heeft haar beslopen en haar doodgeschoten. Of misschien is het een ongeluk, een verdwaalde kogel, dat kan ook.’

‘Het is moord,’ zei Virgil. ‘Heel misschien zelfmoord, maar een ongeluk is het niet,’ vervolgde hij terwijl hij naar de oever keek.

‘Waarom geen ongeluk?’ vroeg Johnson.

‘Te veel bomen,’ zei Virgil. ‘Ze staan te dicht op elkaar. Je zou dichterbij naar de waterkant moeten komen om ertussendoor te kunnen schieten. Dan pas kun je haar zien. Het is uitgesloten dat iemand een halve kilometer verderop een geweer afvuurde en dat zij toevallig in de baan van het schot stond. En als het iemand in een boot was die haar hier opwachtte, en beide boten deinden een beetje, dan zou hij heel dichtbij moeten komen om haar te kunnen raken.’

Johnson knikte, keek naar het witte shirt dat als een sluier om het lijk in het water dreef en wendde zijn blik af.

Virgil vroeg aan de sheriff: ‘Heb je al een tijdstip van overlijden? Heeft er iemand schoten gehoord?’

‘Tot nu toe hebben we nog niemand kunnen vinden.’

Virgil knikte en zei: ‘Don, duw ons eens af van de boot van de sheriff, meer naar de kajak toe.’

Ze dreven ernaartoe en Virgil boog zich buitenboord om naar het lijk te kijken. Hij kon het gezicht niet zien, maar wel de enorme schade die aan het achterhoofd was aangericht. Hij keek over zijn schouder en zei: ‘Als je geen pistool van een zwaar kaliber op de bodem van het meer vindt, was het een geweer.’

De sheriff knikte. ‘Dat dacht ik ook al.’

‘Maar laat de mannen van de technische recherche wel naar een pistool zoeken. Als de schutter in een boot zat, heeft hij het misschien overboord gegooid, en ook als het zelfmoord was.’ Hij zag geen andere sporen van geweld. Eén schot en de vrouw was dood. Virgil ging rechtop zitten en vroeg: ‘Waar is de dichtstbijzijnde weg?’

De hulpsheriffs keken om zich heen en een van hen wees. ‘Ik denk dat die daar is, die kant op.’

‘Hoe ver weg?’

‘Ik schat... driehonderd, vierhonderd meter? Een landweg die om het meer loopt en de kreek kruist, ongeveer, eh... achthonderd meter stroomafwaarts, dan een stukje vlak langs het meer loopt en daarna in een bocht om de huisjes op de westelijke oever. Jullie hebben ze waarschijnlijk gezien toen jullie hier aankwamen.’

‘Is het mogelijk om verder de kreek op te peddelen?’ vroeg Virgil.

‘Nee,’ zei de hulpsheriff. ‘Ten noorden van de plas ligt het vol rotzooi. Je zou er nog beter doorheen kunnen waden, want zo diep is het daar niet. Maar de bodem is modderig, dus ik weet niet of je er wel doorheen kunt lopen. Volgens mij niet. Niet gemakkelijk in elk geval.’

Ze bleven nog een minuut of tien dobberen en praten. Ze hadden het lijk in het water laten liggen, vertelde de sheriff, omdat er iemand van BM zou komen, wie dat dan ook mocht zijn, die er eerst naar moest kijken en groen licht moest geven. ‘Zoveel moorden hebben we hier niet.’

Virgil zei: ‘Laat het maar afvoeren. Er is een lichte stroming, dus ze kan iets afgedreven zijn als er vannacht wind stond, maar verder is het onmogelijk te zeggen waar ze zich precies bevond toen ze werd geraakt. Tenzij we ergens bloedspatten vinden.’ Hij keek om zich heen en vervolgde: ‘Als je een paar man heel langzaam langs de oever laat varen, helemaal vanaf de monding van de kreek tot aan het uiteinde van de plas, en laat kijken of ze bloed op het groen en de waterlelies zien. Als ze daarlangs is gedreven, zijn er misschien bloedspatten te vinden.’

De sheriff knikte naar zijn twee mannen en ze duwden hun boot af.

Terwijl zij in gesprek waren, ontfermden de mannen van het mortuarium zich over het lijk. Ze hadden een zwarte lijkzak meegebracht en bespraken de best mogelijke aanpak om het lijk in de boot te hijsen zonder er rugpijn aan over te houden. Het viel Virgil op dat Johnson niet naar het lijk wilde kijken.

Sheriff Sanders zei: ‘We kunnen jullie hulp en die van de andere mensen van BM goed gebruiken. Al mijn mannen zijn met de zaak van Little Linda bezig. Die begint in een nachtmerrie te ontaarden. Linda’s moeder is een of ander publiciteitsbeest. Ze houdt persconferenties en heeft een paragnost in de arm genomen. Gek worden we van dat mens.’

‘Nog geen spoor van Little Linda?’

‘Nee, maar de paragnost zegt dat ze nog leeft. Ze is op een donkere plek, er staan grote stenen om haar heen en ze heeft het koud. En hij ziet mos.’

‘Mos?’ vroeg Johnson.

‘Dat zegt hij,’ zei Sanders.
‘En nu zijn jullie op zoek naar mos?’

Op dat moment riep een van de hulpsheriffs die een meter of vijftig verderop op zoek waren naar bloedspatten: ‘Er drijft hier een pakje sigaretten.’ En meteen daarna riep de andere: ‘En een aansteker.’

Virgil knikte naar Don, de sheriff zei dat de anderen daar moesten blijven, Don startte de motor en Virgils boot en die van de sheriff voeren naar de bewuste plek. Daar aangekomen zagen ze een bijna vol pakje Salem op het water drijven, en een stukje daarachter de onderkant van een rode plastic Bic-aansteker.

‘Rookte ze?’ vroeg Virgil.

‘Dat weet ik niet,’ zei de sheriff.

‘We moeten deze plek markeren... misschien is ze hier vermoord.’ Hij wenkte de gids, die naar hen toe kwam varen. ‘Heb je markeringsboeien bij je?’ vroeg Virgil.

Rainy zocht achter in zijn boot en vond een boei: een geel plastic ding in de vorm van een halter met een touwtje en een loden gewichtje eraan.

‘Gooi hem hier maar uit,’ zei Virgil.

Rainy deed het, het gewichtje zakte naar de bodem om de plek te markeren voor de mannen van de technische recherche.

‘Laat de sigaretten en de aansteker maar drijven,’ zei Virgil. ‘Misschien kunnen de technische jongens er iets op vinden.’ En tegen de hulpsheriffs: ‘Blijf naar bloedspatten zoeken.’

Op de plas trokken de mannen van het mortuarium met enige moeite het lichaam in hun boot. De sheriff zei tegen zijn ondergeschikte: ‘Brenge me terug.’

Virgil zei: ‘Ik ga even aan de overkant kijken, zoeken naar een plek waar misschien iemand heeft gestaan. We varen een keer langzaam langs de oever.’

‘Je weet waar je me kunt vinden,’ zei de sheriff.

Ze begonnen op de plek waar de plas overging in de kreek en voeren in wandeltempo. Virgil keek naar de kreek en zoals de hulpsheriff had gezegd lag die vol dode bomen en afgewaaide takken. Hij betwijfelde of je erdoorheen kon waden, en met een boot ging het helemaal niet. Ze volgden de oever van de plas en tuurden naar de waterkant toen Johnson zei: ‘Daar.’